

[Ole Bjørn Kraft.]

har man undladt at tage denne kamp op, men man har stadig — og agter åbenbart at fortsætte dermed — pumpet nye betalingsmidler ud i omsætningen og troet, at man kunne klare sig ved at bevilge sig gennem vanskelighederne. Det er nødvendigt at sige, ikke mindst på grund af regeringens egne erklæringer og hele holdning, at en fortsættelse af regeringens politik efter de hidtidige linier åbner udsigten til en fornyet nedskæring af kronen.

Nu befinder vi os i den situation, at vi, halvandet år før Marshallhjælpen udløber og på et tidspunkt, da vor eksportkapacitet er så stor som ingensinde, må notere os et underskud på valutabalancen på 170 mill. kr. — 700 mill. kr., hvis vi ikke havde Marshallhjælpen. Og det på et tidspunkt, da betydelige importrestriktioner endnu opretholdes! Mon regeringen fortsat selv vil nægte, at dens politik truer med at bryde sammen, når den nu selv åbent gennem den højtærede økonomiminister erkender, at Danmark ikke kan føre frigørelsen af handelen videre, men at vi tværtimod må vende tilbage til restriktions- og rationeringspolitikken som den eneste udvej, regeringen øjner.

Så sent som ved efterårets finanslovdebat modtog regeringen en dagsorden, der udtalte tillid til, at regeringen ville lede landets økonomiske politik med en afvikling af krigstidens restriktioner for øje. Har det flertal — vi hørte ikke til det —, der dengang stemte for denne dagsorden, stadig tro på, at regeringen vil magte at opfylde dette løfte?

Regeringen vil ikke kunne beskyldes det konservative folkeparti for i de år, regeringen har haft ledelsen af landets politik, at have nægtet den samarbejde på rimelige vilkår. Når regeringen tænker tilbage på den tid, der er gået, må den erkende, at vi har søgt af ærlig vilje at yde vort bidrag til, at det nødvendige arbejde her på rigsdagen kunne gøres, problemerne løses og valg undgås. Vi har ikke søgt at udnytte de muligheder, der kunne foreligge til en agitatorisk gevinst. Men da regeringen i efteråret ikke søgte vort samarbejde ved overvejelserne vedrørende devalueringen, og da den derefter nægtede at drage konsekvensen af den nye økonomiske situation og gennemføre en

økonomisk politik, der kunne modvirke de farer, som devalueringen klart indebar for en inflatorisk udvikling, så måtte vi naturligvis efter hele vor opfattelse af, at målet nu måtte være først og fremmest at stabilisere vore penges værdi, styrke vor konkurrenceevne og muliggøre, at forudsætningerne derved blev skabt for vor deltagelse i det europæiske samarbejde og i friere handelsforhold med afvikling af restriktioner og rationeringer for øje, komme i skarp opposition til regeringen. Vor deltagelse i den sidste overenskomst om udskrivningsloven var ikke et brud på denne linie, men kun et udtryk for vor påny tilkendegivne vilje til ved vort medarbejderskab at søge, om det ikke var muligt at få retningen af landets økonomiske politik vendt. Vi havde håbet, at der endnu var mulighed for, medens det endnu var tid — jeg vil gerne understrege: medens det endnu er tid, når man betænker, at forhandlingerne om hele den videre udvikling af handelens frigørelse skal foregå i Paris i juli måned —, at formå regeringen til at indse, hvilke konsekvenser dens politik ville føre med sig, og derfor yderligere komme vore synspunkter i møde. Dette håb kan vi ikke længere opretholde. Den fremsatte erklæring om regeringens opfattelse af de midler, der nu skal bringes i anvendelse, og hele den retning, som regeringen nu giver vor økonomiske politik, gør det nødvendigt for os at fralægge os ansvaret — vor del af ansvaret — for de følger, som dette kan drage med sig, og at søge tilslutning her til blandt de ikke-socialistiske partier, der hidtil har villet være med til at give udtryk for, at de — som vi — stiler imod erhvervsfrihed i vort samfund.

Jeg hørte med betydelig tilfredshed de udtalelser, som venstres ordfører, det ærede medlem hr. Himmelstrup, fremsatte i denne forbindelse, og hvori det ærede medlem klart på sit partis vegne understregede, at venstre ønsker at føre liberaliseringen videre frem, at det var venstres opfattelse, at de nødvendige forudsætninger herfor måtte skabes. Det er udmærket, at venstre har dette synspunkt. Det burde medføre, at venstre og det konservative folkeparti her stod side om side, idet forholdet er det, at uanset de ønsker, som det ærede medlem hr. Himmelstrup og hans parti nærer, har regeringen gennem den højtærede økonomiminister